

Lezing over Maleachi

Teil 1

Referent	Arend Remmers
Länge	01:27:18
Onlineversion	https://www.audioteaching.org/nl/sermons/ar024/lezing-over-maleachi

Hinweis: Bei diesem Text handelt es sich um ein computer-generiertes Transkript des Vortrags. Vereinzelt kann die Spracherkennung fehlerhaft sein.

[00:00:01] Het onderwerp dat voor deze avond, vanavond en morgen is aangekondigd, is de profeet Malachi.

De laatste profeet van het Oude Testament. En wij gaan lezen het eerste hoofdstuk van de profeet Malachi. Malachi 1.

De last van het woord des Heren tot Israël door de dienst van Malachi.

Ik heb uw Lieden lief gehad, zegt de Heere, maar gij zegt, waarin hebt gij ons lief gehad? Was niet Ezou Jacob's broeder, spreekt de Heere, nogthans heb ik Jacob lief gehad en Ezou heb ik gehaat.

[00:01:04] En heb zijn bergen gesteld tot een verwoesting en zijn erf voor de draken der woestijn.

Of schoon Edom zei, wij zijn verarmd, doch wij zullen de woeste plaatsen weder opbouwen.

Al zo, zegt de Heere der Heerscharen, zullen zij bouwen, zo zal ik afbreken.

En men zal ze noemen, gebied der goddeloosheid en een volk waarop de Heere vergrand is tot een eeuwigheid. En uw ogen zullen het zien en gij Lieden zullen zeggen, de Heere zij groot gemaakt van de grens van Israël af.

Een zoon zal de vader eren en een knecht zijn heer.

Ben ik dan een vader, waar is mijn eer? En ben ik een heer, waar is mijn vreze?

[00:02:07] Zegt de Heere der Heerscharen tot u, o priesters, verachters van mijn naam.

Maar gij zegt, waarmede verachten wij uw naam?

Gij brengt op mijn altaar verontreinigd brood en zegt, waarmede verontreinigen wij u?

Daarmede, dat gij zegt, des Heer een tafel is verachtelijk.

Want als gij wat blinds aanbrengt om te offeren, het is bij u niet kwaad. En als gij wat kreupels of

kranks aanbrengt, het is niet kwaad.

Brengt dat toch aan u vast, zal hij een welgevallen aan u hebben?

Of zal hij uw aangezicht aannemen? Zegt de Heere der Heerscharen.

Nu dan, smeekt toch het aangezicht van God, dat hij ons genadigd zij.

[00:03:07] Zulkes is door uw hand geschiet, zal hij uw aangezicht aannemen?

Zegt de Heere der Heerscharen. Wie is er ook onder u, die de deuren toesluit?

En gij steekt het vuur niet aan op mijn altaar, om niet.

Ik heb geen lust aan u, zegt de Heere der Heerscharen. En het spijsoffer is mij van uw hand niet aangenaam.

Maar van de opgang der zon tot haar ondergang, zal mijn naam groot zijn onder de heidenen. En aan alle plaats, zal aan mijn naam reukwerk toegebracht worden. En een rein spijsoffer, want mijn naam zal groot zijn onder de heidenen. Zegt de Heere der Heerscharen.

Maar gij ontheiligt die, als gij zegt, des Heer een tafel is ontreinigd.

[00:04:08] En wat zij oplevert, haar spijzen, is verachtelijk. Nochtans, zegt gij, zie wat een vermoeidheid.

Maar gij zou het kunnen wegblazen, zegt de Heere der Heerscharen. Gij brengt ook hetgeen dat geroofd is, en dat kruipel en krank is. Gij brengt ook spijsofferen.

Zou mij zulks aangenaam zijn van uw hand, zegt de Heere? Ja, vervloekt, zei de bedrieger, die een mannetje in zijn kudde heeft. En de Heere belooft en offert wat verdorven is. Want ik ben een grote koning, zegt de Heere der Heerscharen. En mijn naam is vreselijk onder de heidenen.

Tot zover het woord van God.

De profeet Malachi, waar wij nu mee beginnen, en zeker niet in deze twee dagen aan het einde zullen komen.

[00:05:08] Wij zullen dan wel zien hoe de Heer het verder leidt. De profeet Malachi is niet alleen maar het laatste boek van het Oude Testament in onze Bijbels. Bij de Joden is het niet het laatste boek.

Maar het is ook in werkelijkheid, en dat is ook de reden waarom hij hier op de laatste plaats staat, het laatste getuigenis dat God in de bedeling van het Oude Testament heeft laten optekenen. Zoals ik zei, de Joden hebben dezelfde boeken in het Oude Testament als wij in onze Bijbel, in ons Oud Testament. Maar ze hebben een andere volgorde daarin. Ze beginnen ook met de vijf boeken van Mozes, de Wet, de Tora. Maar dan komen in de tweede groep de profeten. En die profeten in het Oude Testament bij Israël zijn veel meer dan bij ons. [00:06:04] Zelfs Jozua en Samuel, dat zijn allemaal profeten. Zijn ook profeten geweest.

En al die geschiedkundige boeken die worden als de eerste, de vroege profeten genoemd. En dan komen de vier grote profeten en de twaalf kleine, waar Malachi dus ook bij hoort. En dat is het boek van de profeten. Dat is het tweede gedeelte. En dan komt het laatste gedeelte waar in de hoofdzaak de psalmen en Job, vele poëtische boeken en leerboeken in staan.

Dat is het laatste gedeelte. Zoals de Herod in Lukas 24, toen hij aan zijn discipelen de Schriften opende, beginnende bij de wet van Mozes, staat daar. En dan de profeten en de psalmen. Dat zijn die drie gedeeltes. En vandaar is Malachi niet in de Hebreeuwse Bijbel op de laatste plaats. Maar het is wel met een zeker recht dat hij hier in onze Bijbel op de laatste plaats staat. [00:07:04] Want het is inderdaad het laatste dat God heeft laten schrijven door een profeet, door iemand, een heilig man van God, zoals 2 Petrus 1 het van alle schrijvers van de Bijbel zegt, die dit boek geschreven heeft, ongeveer aan het eind of vlak na de tijd van Nehemia.

Wij kennen daarmee ongeveer de hele achtergrond van dit boek.

Want Nehemia, dat boek Nehemia en Ezra, die alle twee schrijven van de terugkeer van de twee, van een gedeelte van de twee stammen van Juda en Benjamin uit de Babylonische ballingschap. Dat vinden wij in de boeken Ezra en Nehemia.

Voor die tijd was het hele volk van Juda, de twee stammenrijk, in de 70-jarige ballingschap gebracht, [00:08:04] waarvan Jeremia schrijft, wat Daniel ook gelezen heeft. En toen heeft de Heer het bewerkt in het hart van de koning van Kores om de Joden weer terug te laten gaan. En toen zijn er volgens het boek van Ezra ongeveer 42.000 mensen weer teruggetrokken in dit verwoeste land. Maar als wij vragen, wat heeft ons dat allemaal te zeggen? Ook die profetieën die aan Israël gegeven zijn. Wij zijn toch niet op dezelfde bodem? Wat heeft ons dat allemaal te zeggen? Nu dan vinden wij in het Nieuwe Testament toch heel veel onderwijs daarover, dat deze dingen die in het Oude Testament geschreven staan, of het nu geschiedkundige dingen zijn over het volk van Israël of profetieën, dat dat allemaal ook voor ons geschreven is.

Niet alleen maar voor Israël. Er zijn wel gelovige christenen die zeggen, nou het Oude Testament dat is de Bijbel van de Joden, [00:09:01] en het Nieuwe Testament dat is de Bijbel van de christenen. Maar dat klopt niet. Het eerste klopt wel, maar het tweede klopt niet. De hele Bijbel, het Oude en het Nieuwe Testament, is de Bijbel van de gelovigen in deze dag. We vinden vele plaatsen in het Nieuwe Testament, ik noem er maar twee misschien, of drie, die ons duidelijk maken dat wij het Oude Testament nodig hebben. In Romeinen 15 bijvoorbeeld, Romeinen 15, vers 4, lezen wij dat Paulus daar schrijft aan de gelovigen in Rome, Romeinen 15, vers 4, want alles wat tevoren geschreven is, is tot onze lering geschreven, opdat wij door de volharding en door de vertroosting van de Schriften de hoop hebben.

[00:10:05] Nu, daar wordt heel duidelijk dat hier geen uitzondering gemaakt wordt. Alles wat tevoren geschreven is, en dat is in de tijd van Paulus toen hij de brief aan de Romeinen dus als gedeelte van het Nieuwe Testament schrijft, dat Oude Testament, dat is wat toen, der tijd, tevoren geschreven was. En als wij dan verder gaan in 1 Korinthe, hoofdstuk 10, dan wordt daar in hoofdstuk 10 in het begin door Paulus aan de Korinthiërs een beetje uit de geschiedenis van het volk van Israël verteld en dan schrijft hij daarbij in 1 Korinthe 10, vers 6, en deze dingen gebeurden tot voorbeelden voor ons, opdat wij geen begeerte in het kwade zouden hebben, zoals ook zij er begeerte in hadden. [00:11:02] En dan wordt in vers 11 herhaald, al deze dingen, nu zijn hun, dat is Israël, overkomen als voorbeelden en zijn beschreven tot waarschuwing voor ons op wie de einden van de eeuwen zijn

gekomen.

Nu dat maakt het, men zou nog andere plaatsen aan kunnen halen, maar deze twee zijn eigenlijk voldoende om duidelijk te maken dat het Oude Testament ons heel veel te zeggen heeft en dat dat op geen manier een minderwaardiger deel van de Bijbel is, dat is een hele gevaarlijke zaak. Natuurlijk is het niet direct aan ons gericht, zoals bijvoorbeeld de brief aan de Romeinen ons het evangelie in deze tijd voorstelt, of de brief aan de Efeziërs ons de hoogste zegeningen voorstelt, die juist in onze tijd aan ons op grond van het werk van de Heer Jezus geschonken zijn. Dat vinden wij in het Oude Testament niet. [00:12:02] Maar wij vinden in de geschiedkundige gedeelten veel voorbeelden die ons dat wat wij in het Nieuwe Testament leerstellig voorgesteld vinden, in praktische voorbeelden verduidelijken.

En wij vinden daar ook veel dingen in die, zoals de profeten ons tonen, dat God ons het voorrecht gegeven heeft, aan de ene kant, te weten wat Hij in de toekomst gaat doen.

Dat is eigenlijk het ene wat we door de profeten, de toekomstige gebeurtenissen wat betreft de heerschappij van de Heer Jezus als Koning der Koningen, als Messias van Israël over deze wereld. Je kunt eigenlijk zeggen dat alle profeten min of meer op dit doel toegaan.

[00:13:02] En dingen die daarmee verbonden zijn. Maar de profeet is niet alleen iemand. En daarmee komen wij dan nog dichter bij wat ons persoonlijk betreft. Een profeet in de Bijbel wordt vaak gezegd, wat is een profeet? Ja, dat is iemand die de toekomst voorspelt. Maar dat is eigenlijk niet de bedoeling van het woord profeet, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament. Dat is niet de eerste betekenis van het woord profeet. Iemand die de toekomst voorspelt. De eerste betekenis van het woord profeet in het Oude en ook in het Nieuwe Testament, is dat er een man van God is, die in de tegenwoordigheid die voor het aangezicht van God staat, en zo in staat is om zijn gedachten, zijn woorden direct te ontvangen en door te geven om ze aan het volk van God, het Oude en het Nieuwe Testament, [00:14:05] door te geven om hun harten en gewetens in het licht van God te brengen. Dat is eigenlijk wat de betekenis van een profeet is.

En dat komt heel mooi tot uitdrukking bij een van de profeten van het Oude Testament, namelijk Elijah, die eigenlijk helemaal geen toekomst voorspellingen gegeven heeft. Elijah.

In 1 Koningin 17.

In 1 Koningin 17, de eerste keer waar Elijah genoemd wordt, dat wordt gezegd in vers 1, 1 Koningin 17 vers 1.

En Elijah, de tischiet van de inwoners van Gilead, zei tot Agab, Zo waarachtig als de Heere de God van Israël leeft, voor wiens aangezicht ik sta.

[00:15:01] En dat toont, meer als vele woorden, wat eigenlijk de betekenis van een profeet is. En vandaar kunnen wij begrijpen, dat ook in het Nieuwe Testament, even een klein voetnootje, dat ook in het Nieuwe Testament zoveel van profeten en profetische dienst gesproken is. Maar als wij zien wat Elijah deed, die stond voor het aangezicht van de Heer. En hij hoorde en zag dus, als het ware, wat Gods bedoelingen waren.

En dat gaf hij getrouw door aan het volk.

En dat was lang niet altijd aangenaam. Zoals alle profeten eigenlijk dingen hebben gezegd en hebben moeten zeggen, die voor het volk van God vaak helemaal niet aangenaam waren. Want er is wel eens gezegd, en met enig gelijk ook, dat de profetische dienst nooit in het begin, in een hoog, of niet in de eerste plaats, [00:16:02] in een toestand, de profetische dienst niet in een toestand optreedt, waar alles in volle glans en in volle heerlijkheid in de bloei is.

Het is vaak in het Oude Testament in elk geval een teken van het verval. In het Nieuwe Testament is dat niet helemaal zo, want je hebt daar juist als grondslag van de gemeente de apostelen en profeten van het Nieuwe Testament. Maar er is toch iets bij, vooral hier ook bij de profeet Malachi, wat ons dat duidelijk maakt.

En zo begrijpen wij dat deze dienst van de profeten, die spraken uit de tegenwoordigheid van God, die dus in gemeenschap waren met God, terwijl dat van het volk niet gezegd kon worden.

Dingen zeiden, en dat hebben we ook in ons hoofdstuk gelezen, [00:17:03] die heel ernstig waren en eigenlijk diep in hun harten en in hun gewetens moesten indringen. En dat mogen de heer ook ons schenken, dat wij deze lessen uit dat wat de profeet Malachi aan het eind van de tijd van het Oude Testament aan het aardse volk gezegd heeft, aan Israël, want ook al waren het maar enkele Joden, wordt toch in vers 1 al gezegd, tot Israël.

Dat dat ook ons in de laatste tijd, dat mogen wij als wij zien de Bijbel, het woord van God, en als wij zien rondom ons heen, de toestand in deze wereld en ook in de christenheid, dat wij aan het eind van deze tijd leven, dat het niet meer lang kan duren voor de heer komt om de genadentijd ten einde te laten gaan en de zijnen op te nemen, [00:18:02] zo zien wij daar een parallel tussen de tijd van Malachi en onze tijd. En dat toont zeker ook dat wij meer dan ooit hier uit dit boek kunnen leren.

En als wij dat hele, deze vier hoofdstukken even kort doorgaan, dan zien wij dat eigenlijk dat hoofdstuk wat wij gelezen hebben, tot het einde van hoofdstuk 2, het eerste gedeelte vormt, waarin God zijn volk berispen, op hele ernstige wijze afkeuren moet wat zij doen, hoewel het zijn volk is. Hij stelt hen in de eerste plaats zijn liefde voor, dat hebben wij in vers 1 tot 5 gelezen, maar dan moet hij sterk, zoals wij dat in hoofdstuk 1 en ook verder nog in hoofdstuk 2 zien, [00:19:01] tot aan het einde afkeuren hoe zij in hun praktijk als volk van God geleefd hebben.

En dan hebben wij een tweede grote gedeelte van hoofdstuk 2 vers 17, of 3 vers 1 eigenlijk, 2 vers 17 is zo'n kleine overgangsvers, maar vanaf 3 vers 1, daar zien wij dat God nu een antwoord geeft en zegt, zie ik zend mijn engel of mijn bode die voor mijn aangezicht de weg bereiden zal. Daar wordt dus Gods antwoord verbonden met een ernstige, alweer een ernstige vermaning aan zijn volk gegeven. Dat is eigenlijk heel eenvoudig, de indeling van dit hoofdstuk, dat daarboven nog ingedeeld wordt, of gekenmerkt wordt eigenlijk, dat dit volk dat hier steeds staat, gij spreekt, gij zegt. God moet dus aan zijn volk verwijten dat zij dingen zeiden die zij niet behoorden te zeggen.

[00:20:09] Dat is eigenlijk de bedoeling van deze, we hebben dat drie keer ook in ons hoofdstuk gelezen, in vers 2, ik heb uw lieden lief gehad, zegt de Heer, maar gij zegt, waarin hebt gij ons lief gehad? En hoofdstuk 1 vers 6 aan het einde, maar gij zegt, waarmee verachten wij uw naam?

Hoofdstuk vers 7, en gij brengt op mijn altaar verontreinigd brood en zegt, waarmee verontreinigen wij u?

En dit komt nog wel in het geheel acht keer voor, maar er komt nog veel vaker twaalf keer in het geheel voor, gij zegt, gij zegt, gij zegt.

En dat zijn allemaal hele ernstige dingen waar God zijn volk vermanen moet, dat zij eigenlijk zo als kinderen tegen hun ouders brutaal zijn, geestelijk brutaal zijn. Dat het volk van God, en iedereen zou zeggen, maar hoe kun je nou zoiets, [00:21:04] hoe kan een christen, hoe kan een gelovige zoiets doen? En toch kan het ook bij ons gebeuren, net zoals bij Israël. Misschien niet zo overduidelijk of het volk het ook zo gezegd heeft. God heeft het zo gezegd, God zegt, zo spreken jullie. Maar het kan zijn dat het volk het iets eleganter heeft uitgedrukt. Wij kunnen ook vandaag heel elegant spreken.

Dat leer je al op school, heb je een goede opleiding, en dan leer je de meest gevaarlijke dingen op een hele elegante wijze te zeggen. Maar als je op de kern komt, dan zijn dat soms hele eenvoudige, en alleen maar door allerlei woordjes een beetje verdoezelde, maar hele erge dingen. En dat is de taal van de politiek, om hele erge dingen mooi verpakt te zeggen, zodat het niet zo opvalt. En zo kan ook zijn dat het bij het volk van Israël, [00:22:02] dat zij niet gezegd hebben, waarom heeft God ons lief gehad? Dat zou toch te erg zijn? Maar God zegt, zo is het wel.

Jullie leven en handelen en spreken wel zo, dat dit het resultaat is.

Maar om nu tot onze tekst te komen, ik heb al net gezegd dat in dit eerste vers staat, de last van het woord van de Heer tot Israël. Hoe mooi is dat, dat hier in dit verband, waar na de terugkeer uit de ballingschap van die 70 jaar, wij lezen dat in Ezra 2, maar een kleine 42.000 worden precies allemaal opgenoemd, zelfs de familie, de gezinnen, de families, de geslachtsregisters, iedereen werd precies genoteerd die terugkwam. God nam daar kennis van. Het was maar een heel klein gedeelte van het volk. [00:23:01] Waar was de rest?

Wij weten het niet.

Van het grootste gedeelte van het volk van Israël, weten wij tot de dag van vandaag niet waar zij zijn. En toch bestaan zij.

Want God zegt aan het einde der dagen, aan het einde van de tijd, zal ik dit hele volk, niet maar de twee stammen, maar het hele volk van Israël, weer in zijn land vergaderen.

En wij zien dat het begin al gemaakt is daarvan. Dat dit volk weer terugkomt. Van waar, wij weten het niet, maar God weet het. Want God zegt ook hier tegen Malachi, niet de last van het woord van de Heer aan het overblijfsel van de twee stammen, want dat was het wat daar in Palestina toen leefde. Maar hij zegt de last, en het was werkelijk een last. Last betekent werkelijk een zware last die God op zijn volk legt. Geestelijke last.

[00:24:01] Voor het hele volk van Israël. En geliefde broeders en zusters en vrienden, als wij als gelovigen samen zijn, dan denken wij vaak in een kleine kring. Dan denken wij vaak, ja wij, wij.

En dan zijn dat die broeders en zusters die je kent, en dan ken je nog hier en daar in die gemeente en die gemeente en die kerk, dan zijn dat ook nog een paar waar je weet dat dat echte gelovigen zijn, maar voor de rest, ja maar wij hebben toch onze kring. En dat is, wij zien dat het in het oude testament, de profeet eigenlijk, natuurlijk werd wel eens over Juda en Benjamin en ook over Everein gesproken, maar dat de ware profeet, de ware dienaar van God en God zelf, altijd zijn hele volk voor

ogen had.

Toen Elijah zijn dienst deed, toen hij toen die afgodendienst uitroeide in Israël, bij Agap, toen heeft hij een wedstrijd gemaakt, een geestelijke wedstrijd zeg maar. [00:25:02] Een strijd tussen Baal en de heren, ja wij.

Toen heeft hij een altaar gebouwd, weet u uit hoeveel stenen die gebouwd was? Uit twaalf stenen.

Hij was in het Tienstammenrijk, en die twee stammen waren al afgescheiden. Maar Elijah die dacht niet in termen van de Tienstammenrijk waar hij nu profeet was. Ik ben de profeet van de Tienstammen, misschien zijn bij Juda bij die twee stammen ook nog profeten. Dat zijn dan andere profeten. Nee, hij maakte een altaar voor de ene ware God en voor zijn hele volk op aarde. Toen, twaalf stenen.

De eenheid van het aardse volk Israël kon eigenlijk nooit meer dan door deze twaalf, het complete aantal van twaalf tot uitdrukking gebracht worden. Ook in de tabernakel die wij, sommigen wel eens een model gezien hebben, daar had je een tafel in het heiligdom, daar was de tafel van de toonbroden. [00:26:03] En elke sabbat werden daar twaalf broden opgelegd voor het aangezicht des heren. Verder kon het toen nog niet gaan. De eenheid van het volk van God, de eenheid van de gemeente is een openbaring van de huidige tijd. Er is één lichaam en één geest, zoals wij ook geroepen zijn, tot één hoop van onze roeping.

Dat is de heerlijke waarheid van het Nieuwe Testament, dat er op aarde maar één gemeente bestaat. En daar zien wij al de eerste praktische les die wij uit onze profeet kunnen trekken. Er is maar één enkele gemeente van God op aarde, één lichaam, waar alle ware gelovigen toe behoren.

Net zo als er maar één enkel volk, ook al was het in tweeën gesplitst, van God was op aarde, namelijk Israël. God heeft dat wel gezien en hij is daar zeker bedroefd over geweest. [00:27:05] Net zo als de heer Jezus, die dit ene lichaam door zijn werk op het kruis geschapen heeft. Tot stand gebracht is het door de komst van de heilige geest. Maar in Ephesus 2 staat toch dat hij die twee, namelijk de Joden, het volk van Israël, dus het oude aardse volk van God, wat tot het kruis van Golgotha ook als aardsvolk erkend werd, dat is nu niet het geval, door God. En de heidenen, die twee groepen, die heeft hij door zijn offer op het kruis tot één lichaam, in één lichaam met God verzoend.

En daardoor heeft hij de grondslag door zijn verzoeningswerk voor de eenheid van de gelovigen gelegd. Die is tot stand gekomen door het komen van de heilige geest op de Pinksterdag, [00:28:01] zoals dat in aandelingen 2 beschreven wordt. Maar de grondslag is toch het kruiswerk van Golgotha, waar de heer Jezus in zijn liefde, zoals het ook in Ephesus 5 beschreven wordt, waar de gemeente niet als lichaam, maar als de bruid van Christus voorgesteld wordt, dat hij zichzelf voor haar opgeofferd heeft, voor zichzelf voor haar gegeven heeft. Zulke waarde heeft deze ene gemeente.

En broeders en zusters, laten wij dat altijd vasthouden. Niet alleen maar in ons hoofd, maar ook in ons hart. Dat er maar één enkele gemeente van God op aarde is.

Dat die wel niet allemaal op één plaats kunnen samenkomen, maar dat er volgens de gedachten van God, en volgens het woord van God, geen ruimte is voor verschillende gemeentes.

[00:29:03] Ik hoop dat niemand denkt dat ik iemand persoonlijk daarmee zeer wil doen. Het is helemaal niet mijn bedoeling. Het is alleen maar mijn bedoeling om ons altijd weer voor ogen te stellen wat de gedachten van de heer zijn. Want dat is wat ook de profeet moest doen.

Zij deden uiterlijk nog allerlei dingen. Zij brachten offers. Daar komen we zo meteen nog naartoe. Maar het was niet zoals het de heren voorgesteld heeft. En zo staan wij ook altijd in gevaar om de waarheid van de Bijbel, ook wat de waarheid van het volk van God, om het nog weer, zo te zeggen, de gemeente, te kennen en toch niet daarmee rekening te houden dat het volgens de wil van de heer één enkele gemeente op aarde is. En dat hij wil dat de gelovigen die daarbij behoren, dat kunnen wij ons ook wel goed voorspellen. Dat hij ook wil, zoals de heren Jezus zelf in zijn laatste gebed hier op aarde, [00:30:05] waarvan wij, nou het is niet het laatste, was het voor Gethsemane nog, toch maar in een van zijn laatste woorden hier op aarde gezegd heeft, Vader, ik wil dat die die jij mij gegeven hebt één zijn, zoals wij één zijn.

En ook al kunnen wij dat niet op slag veranderen, de manier waarop wij dat kunnen veranderen is dat wij teruggaan naar Gods woord. En dat wij zeggen, dat als iedere gelovige, zo durf ik het wel eens heel eenvoudig, misschien voor enkele en enkele te scherp, maar het is niet mijn bedoeling om scherp of spits te zijn. Maar alleen maar om duidelijk te maken, ook voor de jongeren, hoe belangrijk het is als iedere gelovige, als wij allen, met alle gelovigen op aarde, alleen maar de wens hadden om naar het woord van God te handelen, [00:31:04] dan waren, zouden wij ook allen in de praktijk één zijn.

Want het woord van God, dat is juist het probleem, wordt zo verschillend uitgelegd. Maar gelooft u dat het de gedachte van de Heer was, van de Heilige Geest was, om aan zijn kinderen, zijn verlost, de kinderen van de Vader, die hij verlost heeft op dat zij allen één zouden zijn.

Dat hij zijn woord zo onduidelijk gemaakt heeft, dat het onmogelijk is om het te begrijpen. Kijk, dat is het diep verootmoedigende ook voor ons. Voor iedere gelovige.

Dat wij niet in staat geweest zijn, of niet gewild hebben, dat weten Heren.

Niet in staat geweest zijn, zal ik maar zeggen, om dit woord dat hij ons gegeven heeft, [00:32:01] in die geest, waarin hij het zo graag zien wil, te lezen, te behartigen en te verwerklijken.

En toch blijft het, zoals aan het eind van de oud-testamentische periode, waarvan het hele volk van God een handjevol teruggekomen was, in het land van Cana, daar op die plaats, in Jeruzalem, waar God zijn tempel had en waar God zei, dat is de plaats waar ik mijn volk wil hebben. En nergens anders.

Dat hij dit kleine schamele restje toch noemt aan het volk van Israël.

En niet degene die daar in Babylon mooie baantjes en mooie bedrijven hadden, en inmiddels ook, en dat weten wij, dat het volk van de Joden nooit ondergegaan is. Ze zijn in alle landen verstrooid en ze zijn, iedereen, hebben we vanmiddag nog over gehad, iedereen heeft zijn identiteit, iedereen weet dat hij een Jood is, [00:33:02] en toch zijn er maar weinigen, ook nu is het maar een klein gedeelte, die nog niet eens de helft van alle Joden die in Israël wonen. En hoe ziet het onder het volk van God uit? En dan zien wij welk een lesje alleen uit zo'n woord, dat aan het einde geschreven wordt, wat niet met de zichtbare realiteit, klopte dat niet.

Kwam dat niet overeen, de zichtbare realiteit was, dat het volk van Israël niet meer bestond. Als één volk.

Behalve een klein schamele overblijfsel. En toch zegt God, aan Israël.

En zo blijft het ook vandaag, broeders en zusters, er is één gemeente. En laten wij daaraan vasthouden, en laten wij ook elk kind van God als daarbij behorend zien, en niet zeggen, ah die hoort bij een andere gemeente, dat kent God het woord niet. Of hij hoort erbij, of zij, of hij of zij hoort er niet bij, [00:34:02] en dat is de eenheid die God geschapen heeft. Ik wil daar verder nu niet op ingaan, want wij komen anders met ons hoofdstuk helemaal niet klaar. Maar er is natuurlijk een andere kant. De ene kant is die kant van de genade van God. Dat wat de Heer door zijn werk op het kruis van Golgotha en door het komen van de Heilige Geest tot stand gebracht heeft. Dit, de eenheid van zijn volk.

En zo zal het ook straks als de Heerde Jezus komt, in de hemel opgenomen worden. Als één enkele gemeente bestaande uit alle ware gelovigen die in het kruiswerk van de Heerde Jezus gelooft, daardoor behouden zijn voor de tijd en voor de eeuwigheid, en die door de Heilige Geest vervuld en tot één lichaam gedoopt zijn. Dat is de ware gemeente. En dat is allemaal niets wat wij gedaan hebben. Dat is alles alleen maar de genade van God. De liefde van de Heerde Jezus.

[00:35:02] Maar de andere kant is, dat nog tenslotte zien, dat God ons als de leden van deze gemeente op aarde, zolang wij nog op aarde zijn, precies in zijn woord in het Nieuwe Testament, en wij zien zelfs ook in beelden in het Oude Testament, beschreven heeft, om het met de woorden van 1 Timothy 3 vers 15 te zeggen, hoe men zich gedragen moet in het huis van God, het welk de gemeente van de levende God is. En daar ligt de moeilijkheid.

Wat dit gedrag, deze verwerkelijking zal ik maar zeggen, deze uitwerking van de gedachten van God over zijn gemeente, die hij ons ook net zoals dat wat hij gedaan heeft om haar tot stand te brengen, heeft hij ook precies beschreven, hoe hij wil dat deze gemeente zich op aarde in haar leden en in het geheel openbaart. [00:36:03] Dat vinden wij ook in het Nieuwe Testament. En dat is juist het punt waar wij falen.

De genade faalt niet.

God zal zijn werk tot stand brengen. En zo schrijft hij ook aan Israël. Mijn naam zal groot gemaakt worden op de ganze aarde.

Het falen van de mens kan God niet hinderen in zijn werk. Maar hoe erg is het toch, welke bedroefing, bedroevenis, bedroefheid is dat voor onze God en Vader, als hij ziet hoe weinig wij, en daar zijn we weer op de lijn van Israël, hoe weinig wij aan zijn gedachten van liefde, voor het praktische, verwerkelijke uitwerken van zijn gedachten over de gemeente, de kerk, de eenheid van alle gelovigen, hoe weinig wij dat tot stand gebracht hebben. En wij zien dat God op de kern van de zaak gaat als hij in vers 2 tot 6, of in de eerste versen 2 tot 5, [00:37:03] spreekt over ingaat op deze vraag, of deze geestelijk brutale uitspraak, waarin heb jij ons lief gehad?

God zegt eerst, ik heb jullie lief gehad, zegt de Heer, maar jij zegt, waarin heb jij ons lief gehad? En ik geloof dat dat precies in die richting slaat waar we net over gesproken hebben. We hebben over de genade van God gesproken in de behoudenis, in de redding van verloren zonders. Was dat liefde? Is

dat liefde?

Een oneindige en onbegrijpelijke liefde. En deze liefde die heeft God ook al in het voorbeeld aan zijn aardse volk Israël betoond. Als wij alleen maar denken aan, hij zegt hier, Jacob heb ik lief gehad en Ezo gehaat.

[00:38:01] Dat waren de stamvaders. Dat lezen we eigenlijk in het Oude Testament nergens, maar ik denk, als we dan aan het hele volk van God denken, dan wil ik even het vers citeren, dat bekende vers nog even, dat wij in Deuteronomium 7 hebben.

Deuteronomium 7, waar God dit volk gered heeft uit Egypte, om het in het land van Canaan te brengen. En waar hij dan zegt, in Deuteronomium 7 vers 8, of vers 7, Deuteronomium 7 vers 7, En je zou zelfs kunnen vertalen, jullie waren het minste van alle volken. Niet alleen maar wat aantal betreft, maar ook wat hun karakter, wat hun waarde betrof. [00:39:03] Maar dan komt het.

Maar, vers 8, Maar omdat de Heer u lief had, en omdat hij hield de eed die hij uw vaders gezworen had, de reden voor de redding van Israël, in voorbeeld een uitdrukking van dat wat wij vandaag als volk van God zijn, was de reden daarvoor, was de liefde van God voor dit volk. Dat had hij al door Mozes, hier hebben wij dus een Deuteronomium met volk vlak voor de ingang in het land Canaan, waar Mozes nog een terugblik doet op al de heerlijke grote daden die God gedaan had aan dat volk, met sterke hand en uitgestrekte arm had hij dit volk uitgered uit de vurige oven in Egypte.

En dat is een beeld van de uitredding, van de redding van de verloren zoon daar uit de macht van Satan. [00:40:03] En heeft gezegd, ik heb het alleen maar uit liefde voor u gedaan. En als wij nog, ik denk nog aan één vers, wij zouden er nog velen op kunnen noemen, maar één indrukwekkend vers in Jeremia 31.

Jeremia 31 vers 3, wat dus ook weer niet zo lang voor Malachi geschreven was.

Dus Moze had in het begin van de geschiedenis van Israël geschreven en gesproken, maar Jeremia tamelijk aan het einde, vlak voor de 70-jarige ballingschap. En daar staat in Jeremia 31 vers 3, De Heer is mij verschenen van verre tijden.

Ja, ik heb u lief gehad met een eeuwige liefde.

Daarom heb ik u getrokken met goede tierenheid. Ik heb u lief gehad met een eeuwige liefde. [00:41:01] God heeft het gezegd aan het begin van het bestaan van dit volk, vlak na hun redding. God heeft het gezegd vlak voor de ballingschap door Jeremia.

Met eeuwige liefde heeft hij zijn volk lief gehad.

En dan kon hij dat ook bevestigen, ik heb u lief gehad, vers 2 hier. Hoeveel te meer geldt dat voor ons broers en zusters? Zijn wij ons daarvan bewust welke liefde onze God tot ons gehakt heeft toen wij verloren waren?

Dat wij als ouders, als de Heer ons kinderen schenkt, die kinderen lief hebben, dat is natuurlijk. Maar wij zien in hun iets uit onszelf, het zijn onze kinderen.

Maar toen God ons lief gehad heeft waren wij naar de schepping ook zijn kinderen. Maar wij waren wat onze natuur betrof zijn vijanden. [00:42:02] Zoals ieder mens van nature een vijand van God is. En die zich tegen hun schepper gekeerd hebben.

En daarom is dat iets onbegrijpelijks voor ons, net zoals voor Israël. Dat God zei met eeuwige liefde, heb ik u lief gehad. En dat hij hier tegen zijn volk zei, ik heb u lief gehad. Dat heb ik u laten zien toen ik u uitgered heb uit Egypte. Dat heb ik u laten zien al die jaren in de tocht door de woestijn. En ik heb het u laten zien al die eeuwen in het land waar u tegen mij op gestaan bent. En ook al heb ik u moeten straffen was het nog mijn liefde. En toen ze nu weer terug gekomen waren zegt hij, ik heb u lief gehad. Liefde wankelt niet, ook niet tegen ons. Soms wordt, heb ik weleens gehoord door iemand een gelovige, die zei, ik geloof dat God mij niet meer lief heeft. [00:43:07] Hoorde ik door een gelovige vrouw, die had aan iemand uit de kerk in Duitsland, aan een dominee deze vraag gesteld. En toen had die gezegd, als ik u zo zie dan geloof ik ook dat God u niet meer lief heeft. Nou toen was ze natuurlijk helemaal in de put. En toen heb ik haar, toen ze mij dan aansprak, enkele zulke plaatsen voorgelezen. Waar je ziet dat de liefde van God helemaal niet door ons falen en door onze zonden beïnvloed wordt. Met eeuwige liefde heeft hij ons lief.

Welk een God.

En dat kon hij hier bevestigen. En dan zegt dat volk, waarin hebt u ons lief gehad?

Kijk daar zie je de geestelijke brutaliteit van zo'n vraag. Het volk dat in zichzelf het bewijs van de liefde van God is. [00:44:03] Zegt, waarin kunnen wij dan zien dat u ons lief hebt? Je zou dat ook nog anders kunnen formuleren. Ik kan in mijn leven helemaal niet merken dat God mij lief heeft. Ik zie alleen dat hij mij onder druk zet. Komt ons dat misschien een beetje bekender voor. Natuurlijk zeggen wij niet, waarin heeft God ons lief gehad. Want wij weten wel, God is liefde. Wij weten het beter dan Israël. En toch kan het in het hart van een gelovige opkomen. Dat hij zich zo ver verwijderd van de bron van deze liefde.

Dat hij zegt, ik zie er niks van.

Kijk en dat openbaart juist de geestelijke toestand van iemand. Wij spreken vaak van geestelijk.

Iemand is geestelijk of niet geestelijk. Wat betekent dat eigenlijk? Betekent dat dat iemand veel kennis heeft van de Bijbel? Geestelijk, dan is die geestelijk. Er zijn mensen, afgestudeerde mensen die de Bijbel veel beter kennen dan ik. [00:45:04] Maar of zij geestelijker zijn, geestelijk zijn daardoor.

Door kennis van de Bijbel. Dat kunnen wij goed begrijpen dat dat eigenlijk niet is. Geestelijk komt van geest. En geest betekent in dit verband niet onze menselijke geest, maar de geest van God. Die iedere gelovige ontvangen heeft. En iedere gelovige heeft hem door genade van God in zich wonende. Wij zijn de tempel van de Heilige Geest. Maar ook hier, God wil dat wij daardoor geleid worden. En iemand die de wens heeft door de Heilige Geest en door het woord van God geleid te worden.

En die ook het voornemen heeft om de wil van de Heer te doen in zijn praktisch leven. Met overgave aan hem waarvan hij weet dat hij mij heeft liefgehaald zoals Paulus zegt.

[00:46:03] En zichzelf heeft overgegeven. Zo iemand noem ik geestelijk.

Geestelijk heeft niets met kennis te maken. Tenminste lang niet in de eerste plaats. En het is ook niet dat je voor alles een antwoord weet. Maar geestelijk betekent dat je onder de invloed dag in dag uit bent. Je bewust stelt onder de invloed van de Heilige Geest. En die Heilige Geest die wil maar één ding. Die wil je de Heer groot maken en die wil je de kracht geven om hem na te volgen. En die dat doet, dat is een geestelijke. Die hoeft niet lang gelovig te zijn. Er zijn gelovigen, dat weten wij allemaal, die zijn tientallen jaren bekeerd en zijn niet geestelijk. En er zijn mensen die zijn net bekeerd en dan merk je dat het een geestelijk iemand is. Maar als iemand zo'n vraag stelt, dan kun je uitproeven dat het ongeestelijk is. [00:47:01] Zo was het ook bij Israel. En daarom moet God dat ook zeggen. Maar jij zegt, waarin heeft God ons lief gehad? Jullie hebben de bewijzen voor je. En dan stel je nog zo'n vraag.

En dan gaat hij op de geschiedenis in.

Was niet Ezou Jacobs broeder, spreekt de Heer, nogthans heb ik Jacob lief gehad. En dat zien wij wel niet in de geschiedenis van Jacob in Genesis 27, 28 tot 37 ongeveer, waar de geschiedenis van Jozef begint.

Wij zien wel dat er een groot verschil was tussen die twee mannen. Tussen Jacob en Ezou.

Ze waren alle twee verkeerd.

Als je die geschiedenis leest, dan zeg je nou, ze zijn alle twee niet goed. En toch had God een voorspelling gedaan. Dat is een voorspelling gedaan, die staat in het boek Genesis. De oudere zal aan de jongere dienen.

[00:48:02] En de jongere zal de baas zijn.

En de oudere zal zijn knecht zijn. Dat had God voorspeld, voordat de kinderen van tweelingen Jacob en Ezou geboren waren. Toch was Ezou de eerstgeborene van die twee tweelingen. Maar meer heeft God in het boek Genesis niet gezegd. God heeft niet in het boek Genesis gezegd, ik heb Jacob meer lief dan Ezou. En als je die geschiedenis leest, dan moet je zeggen, wat was die Jacob? Deze uitverkorene, die door de profetie, of God zelf doet natuurlijk geen profetie in die zin zoals we dat verklaard hebben.

Maar in deze voorspelling die God gegeven heeft, was Jacob degene die het voorrecht had. En Ezou niet, dat was Gods voorziening, Gods voorkennis.

Maar hier lezen wij, Jacob heb ik lief gehad en Ezou heb ik gehaat.

[00:49:07] Oppervlakkig gezien, als je die twee karakters vergelijkt en als je dat allemaal op zou schrijven, wat de ene verkeerd en de andere verkeerd gedaan heeft, dan zou je zeggen, nou Jacob, dat was een die wou God, die wilde God dienen, maar hij heeft zoveel verkeerde dingen daarbij gedaan, dat hij het vaak helemaal op de kop gezet heeft. Maar bij Ezou, daar merk je dat hij helemaal geen belangstelling bij God had. Maar het was toch een aangenaam, een sympathiek karakter. Zo sympathiek, dat zijn vader, hoewel God hem die voorspelling gegeven had, Jacob is mijn man en niet Ezou, die was zo sympathiek, dat Ezou de voorkeur gegeven heeft aan Jacob.

Moet een uiterst sympathiek man geweest zijn. [00:50:03] Maar het was een man van gewelddaad, het

was een man van wraakzucht en het was een man van goddeloosheid. Dat is de andere kant.

En aan het einde zien wij dat het leven, het is natuurlijk in het oude testament niet altijd zo duidelijk beschreven als in het nieuwe testament. In het oude testament wordt ons nog niet duidelijk gemaakt dat een mens wedergeboren moest worden, hoewel Jacob zeker wedergeboren was en Ezou niet. Maar dat staat daar niet. Je kunt dat alleen zien aan het einde van zijn weg dat Jacob aan bad boven zijn staf. Toen hij daar in Egypte was en zijn leven terugzag, toen moest hij zeggen, weinig en kwaad zijn de dagen van mijn leven geweest. En kort, in vergelijking met mijn vaders.

Maar aan het einde, enkele jaren later, heeft hij teruggezien en heeft zijn god aan bidding gebracht.

[00:51:05] En daarvan lezen wij niets bij Ezou. En daarom zegt god nu, duizend jaar, meer dan duizend jaar nadat het eerste boek Moses Genesis geschreven was, en ongeveer veertienhonderd jaar nadat het gebeurd was, schrijft god nu, Jacob heb ik lief gehad. Als god een voorspelling doet, dan zegt hij, alleen maar de ouderen zal de jongeren dienen. Maar als hij terugziet en het leven ziet, dan zegt hij, Jacob kan ik lief hebben, maar Ezou niet.

Dat wordt vaak door elkaar gehaald. En dan wordt gezegd, ja u staat toch in de Bijbel en dan wordt een Romeine ook aangehaald in een Romeinenbrief. Dan wordt dit aangehaald. En dan wordt dat in verband met de voorkennis en de verkiezing van god aangehaald, waar veel mensen en ook veel gelovigen moeilijkheden mee hebben. [00:52:04] Die zeggen, ja maar als god toch alles van tevoren al weet en vastgelegd heeft, wat kan ik dan nog doen? Dan ben ik toch overgeleverd aan de voorzienigheid van god. En als hij mij tevoren uitverkoren heeft, dan hoef ik niets meer te doen. Dan word ik sowieso gered. Maar als ik niet uitverkoren ben en dus tevoren bestemd ben voor de verdoemenis, maar zo gaat het niet. En daarom wordt in Romeinen 9 dit vers aangehaald. Romeinen 9 vers 10.

En niet alleen zij, Romeinen 9 vers 10, maar ook Rebecca, de moeder van die twee dus, die zwanger was van een, onze vader Isaac, zelfs toen de kinderen nog niet geboren waren en niets goeds of kwaads bedreven hadden. Dat is heel belangrijk. Opdat het voornemen van god naar verkiezing zou blijven, niet op grond van werken, maar uit hem die roept, [00:53:06] werd tot haar gezegd, de oudste zal de jongste dienen.

Dus Ezou zal Jacob dienen. Zoals geschreven staat, Jacob heb ik lief gehad, maar Ezou heb ik gehaald. En hier zien wij dat hier twee uitspraken in Romeinen 9 vers 12 naast elkaar staan, die in werkelijkheid minstens 1400 jaar uit elkaar lagen. Die ene vlak voor de geboorte, de oudste zal de jongste dienen, maar die andere, Jacob heb ik lief gehad, maar Ezou heb ik gehaald, dat is hier uit Malachi. Dat is 1400 jaar later. Dat kan god en dat heeft god ook alleen maar gezegd nadat hij het leven van deze twee mannen voor zich had. Dan heeft hij dat oordeel uitgesproken, dat de ene behouden, dat kun je wel zeggen, en de andere het niet was. [00:54:04] Want in vers 14 gaat het in Romeinen 9 verder. Wat zullen wij dan zeggen? Is er onrechtvaardigheid bij god? Volstrekt niet. Want tot Mozes zegt hij, ik zal mij erbarmen over wie ik mij erbarm en mij ontfermen over wie ik mij ontferm. Zo ligt het dan niet aan hem die wil, ook niet aan hem die loopt, maar aan de zich erbarmende god. Want de schrift zegt dat farao, juist hiertoe heb ik u doen opstaan, omdat ik in u mijn macht betoon, en omdat mijn naam verkondigd wordt op de hele aarde. Daarom dan, hij erbarmt zich over wie hij wil en hij verhardt wie hij wil. Nou zou iemand misschien zeggen, daar heb je het, daar heb je het toch. Daar kan ik toch helemaal niks meer aan doen. Maar dan is het toch eigenaardig dat wij zoveel plaatsen in het nieuwe testament hebben waarvan staat, dat wij het

evangelie moeten verkondigen. Dat zou dan toch helemaal niet passen daarbij. [00:55:02] En dat de mensen opgeroepen worden om te geloven. Vandaag moeten u bekeren staat er, en niet morgen. Dat zou dan toch helemaal niet meer passen. En daarom komt het antwoord, vers 19, hier in Romeinen 9. U zult nu tot mij zeggen, wat heeft hij dan nog aan te merken? Zo spreekt de mens over God. Wat heeft hij dan nog aan te merken? Want wie heeft zijn wil weerstaan? En nu komt het antwoord van God door de apostel Paulus. Ja maar mens, wie bent u dat u tegen God het woord opneemt?

Zal het maaksel tot zijn maker zeggen, waarom hebt u mij zo gemaakt?

Of heeft de pottenbakker geen macht over het leem om uit dezelfde klomp te maken, het ene tot eer en het andere tot oneer. Als nu God, en nu komt de verklaring, en dit is heel belangrijk in vers 22.

[00:56:02] Als nu God, daar hij zijn toren wilde betonen en zijn macht bekendmaken, met veel langmoedigheid verdragen heeft de vaten van de toren tot het verderf toeberaid, en om bekend te maken de rijkdom van zijn heerlijkheid, over de vaten van de barmhertigheid die hij tevoren tot heerlijkheid heeft bereid.

Dit is de antwoord die ons het, wij kunnen dat probleem, ik zal het maar zo zeggen, wij kleine mensjes, wij als miertjes, wij zijn zo klein als miertjes als die vergelijking überhaupt uitkomt.

Wij kunnen dat probleem niet oplossen, maar God geeft ons hier wel een antwoord. Hij zegt, die vaten van toren die eens in de hel zullen zijn, in het verderf, die heb ik niet toeberaid, dat staat hier niet. [00:57:01] Die hebben zichzelf door hun werken daartoe toeberaid. Daar staat alleen maar toeberaid tot de toren. Maar die vaten van de verheerlijking, die vaten van de genade, daar staat bij dat hij, punt 1, God, ze tevoren heeft voorbereid.

Dus wij hebben in de Bijbel duidelijk een uitverkiezing, een positieve uitverkiezing door God.

Hij heeft de vaten die hij begnadigen wil, tevoren toeberaid.

Gekend, dat vind je bij vele plaatsen. Maar logisch zou je nou zeggen, daar zie je het gevaar van de menselijke logica. Logischerwijs zou je nou zeggen, dan moet dus God ook de vaten, de mensen die verloren gaan, net zo tevoren bereiden. En precies dat zegt het woord niet. Als je dat vers 22 leest, dan zie je dat daar twee grote verschillen zijn. [00:58:03] Het ene is dat de begnadigden tevoren gekend zijn, en dat zij door hem toeberaid zijn.

En bij die anderen staat het, alle twee niet, want het antwoord is, Romeine 2 zegt het, dat zij zich zelf toeberaid hebben, en dat zij dat niet tevoren gedaan hebben, en dat niemand het tevoren gedaan heeft, maar dat zij het door hun werken hier op aarde gedaan hebben. En dan zegt de mens, ja maar dat is niet logisch. En daardoor hebben ook velen in het Calvinisme, hele richtingen, die hebben deze uitverkiezingsleer opgebouwd, die op menselijke logica opbouwt. Maar die menselijke logica, die komt niet met het woord van God klaar. En als je met de menselijke logica het woord van God, of de moeilijkheden van het woord van God wil oplossen, dan loop je uit op een verkeerde leer. En dat is heel erg. [00:59:01] Maar God heeft het niet gezegd. God heeft 1400 jaar na de dood van Ezou en Jacob gezegd, Jacob heb ik lief gehad, dat was een man naar mijn hart. Hoewel hij ook een zonder was, net als wij allemaal. Maar hij heeft toch in mij geloofd, en heeft zijn leven in mijn hand gegeven. Maar Ezou, die heeft, hoewel hij dezelfde kansen gehad heeft, heeft zich afgekeerd, en daarom heb

ik hem gehad. Niet tevoren gehad, niet tevoren lief gehad. Dat zegt God niet. Kijk, als je dat woord zo leest, dan kunnen wij als, ik zeg nog eens een keer, als kleine mieren deze geweldige God iets beter verstaan. 100% kunnen wij het ook niet verstaan. Maar hier zegt hij niet tegen Israël, ik heb u gehad. Nee, hij zegt, ik heb u lief gehad. En Israël zegt, waar kan ik dat dan aan zien? Hoe weet ik dat dan? Nou, dan zegt hij, kijk toch, welke genade ik jullie bewezen heb. Ezou, die had hetzelfde, kwam uit dezelfde oorsprong, [01:00:03] maar die heeft deze genade aan de kant geschoven, die ik hem aangeboden heb. God heeft niet gezegd tevoren dat Ezou verloren zou gaan. Hij heeft gezegd, de oudste zou de jongere dienen. Maar dat wou hij niet.

En daarom heeft God hen lief gehad. Dat was zo.

En dat is van het begin, van de oorsprong van dit volk, Jacob, zo geweest.

En dat was nu ook nog zo.

Maar het volk zei, wij kunnen dat allemaal niet begrijpen, en wij zien dat ook niet zo. En daarom moet God hen zo ernstig vermanen. Maar hij wijst hen dan ook op dit volk van Edom.

Dus die Edomieten zijn de nakomelingen van Ezou. En hij zegt hen, kijk toch wat dat voor een volk is. Vers 4.

Of schoon Edom, dat zijn dus de nakomelingen van Ezou, zeiden wij zijn verarmd, wij zullen de woeste plaatsen weer bouwen. [01:01:03] Al zo zegt de Heer der Heerscharen, zullen zij bouwen, zo zal ik afbreken.

En men zal ze noemen, gebied der goddeloosheid, en een volk waarop de Heere vergramd is tot een eeuwigheid. En uw ogen zullen het zien, en geylieden zullen zeggen, de Heere zij grootgemaakt van de grens van Israël af, of letterlijk en vertaald, buiten de grens van Israël.

Niet alleen maar in het volk van Israël. En daar zien wij dat de profeet altijd een blik doet in de toekomst. Niet in de huidige tijd, die is in het oude testament eigenlijk helemaal niet bekend. Dat is net een dal tussen twee bergen. De ene berg is het oude testament, en de tweede berg is het duizendjarig rijk. Wat eigenlijk, ja eigenlijk niet twee bergen, maar eigenlijk één berg zou zijn. Maar het dal wat daartussen is, dat is de tijd, wat je uit het oude testament niet kunt zien, [01:02:06] dat is de tijd van genade. Het is eigenlijk geen dal, het is eigenlijk nog een hogere berg. Maar het is iets wat uit de visie van het oude testament nog onzichtbaar was. Wij staan er nu in, wij kunnen nu alles zien. Maar de oud-testamentische profeet kon de tijd van de genade nog niet zien, omdat hij de verwerping van de Heer, die de grondslag daarvan is, nog niet zien kon. Maar wat hij wel zien kon, is dat wat we hier gelezen hebben, wat God in de toekomst met Edom zal doen. Wie weet waar Edom nu is. Het was een volk dat woonde in het zuidelijke gedeelte van wat nu Jordanië is, aan de noordoostenkant van de rode zee, de golf van Aqaba.

Daar is ongeveer het land van Edom. En daar wonen nu Arabieren. Maar de Heer zal ze toch weer aan het licht brengen. Hij zal de hele profeet Obatja spreken van Edom. [01:03:02] Dat dit volk dat zich altijd, niet alleen maar tijdens het leven van Jacob en Esau, maar ook later als volk Edom tegen Israël altijd als vijand betoond heeft.

Dat zal, en dat nu ook net als het grootste gedeelte van Israël verdwenen is, dat zal ook weer voor de

dag komen. En God zal daarmee handelen. Hij zal het tot een wasvaart voor zijn voeten maken. En hier zien we ook de Heren, de Heerschalen. Zal dit volk aan het einde vernietigen.

Ze zullen aan de koning van het noorden, die komt over dat hele gebied daar, daar zullen ze ontkomen. Maar niet aan het oordeel dat de Heer over hen uit zal oefenen. Zoals we dat vooral in Isaiaah 63 zien, waar we zien dat de Heer komt met een bloedrood gewaad uit Edom, uit Bozra.

Omdat hij daar de wraak van God uitgeoefend heeft. Dan hebben wij vanaf vers 6 de twee volgende vragen, [01:04:06] die nu niet met de liefde van God, maar met het karakter van God, met het wezen van God te doen hebben. Een zoon zal de vader eren en een knecht zijn heer. Ben ik dan een vader? Waar is mijn eer?

En ben ik een heer? Waar is mijn vreze? Het eerste gedeelte van dit vers 6, het is net haast een spreekwoord.

Een zoon zal zijn vader eren. Dat is een waarheid die ieder kind kent.

Ja, de zoon moet zijn vader eren. En een knecht, iemand die een heer, een baas heeft, die moet daar toch eer aan bewijzen. Dat is toch zo duidelijk als wat? Maar God zegt, als ik uw vader ben, waar is mijn eer?

En als ik de heer ben, waar is mijn vreze?

[01:05:03] Was God de vader van Israël? Ja.

Wij vinden ook dat God de vader van het volk van Israël genoemd wordt. Wij vinden in het Oude Testament nog niet dat grote voorrecht dat iedere gelovige persoonlijk nu kent dat God mijn vader is.

Ik ga op tot mijn vader en uw vader.

En zo vaak lezen wij in de brieven, niet waar, dat Paulus spreekt van onze God en vader.

En dan is het God de vader van de enkele gelovige.

Zo velen door de geest van God geleid zijn. Deze zijn zonen van God.

Dochters, in 2 Korinther 6 ook.

En kinderen van God.

En dat betekent dat al deze mensen, die kinderen van God zijn, het voorrecht hebben God hun vader te noemen. [01:06:01] Maar dat was in Israël nog niet bekend. God werd wel als de vader van het hele volk gezien. Maar nooit zou een Jood, een Israëliet, op het idee gekomen zijn, en hij zou het zelfs godslasterig gevonden hebben, als iemand tegen hem gezegd zou hebben, je mag zeggen dat God je persoonlijke vader is. Voor hem was God altijd, zoals Salomo zegt, die in de donkerheid, die in de verte, die op de grote afstand woonde. Hij was wel de vader van het hele volk, zo in collectieve zin. Dat vinden wij vaak.

En zo spreekt God hier ook. Als ik nu als de vader van dit volk ben, want hij had ze toch geleid als een vader, waar is dan mijn eer?

We gedragen jullie dan, zoals ik jullie vader was. En als ik jullie heer ben, de heren der heerscharen, dat is nou een uitdrukking die wij allemaal goed kennen, en die toch, dat is een uitdrukking die toch alleen maar [01:07:05] in het profetisch verband voorkomt.

De eerste keer dat die voorkomt is in 1 Samuel. Vlak voor de geboorte van de eerste grote profeet Samuel. 1 Samuel 3 wordt het, geloof ik, voor de eerste keer genoemd. De heren der heerscharen. Zelfs twee keer in het Nieuwe Testament. De heren Zebaoth, dat is hetzelfde. Zebaoth zijn de heerscharen. Dat is een uitdrukking van de almacht en van de grootsheid en van de blijvende heerlijkheid van God, ook in een tijd waar alles in puin ligt.

Hij zegt, ik blijf toch dezelfde.

En als wij vandaag dat op onze tijd toepassen, als wij zien wat vandaag de dag in de christenheid, waar wij ook bij horen. Wij horen als gelovigen bij de ware gemeente, zoals wij dat gezien hebben. Maar wij zijn ook in die grote christenheid, [01:08:01] die lang niet allemaal bij die gemeente horen. Dat is zo, daar zijn we in. En in deze christenheid, wat wordt daar over de eer van God en de vreze van de heren, wat wordt daar vandaag van gemaakt? Ik weet niet hoe het hier in dit land is, maar in Duitsland is het wel helemaal erg. Daar wordt nu gezegd, waarom moet God eigenlijk een vader zijn? Daar wordt het vaderschap van God betwist. God is toch net zo goed een moeder? Dat is alleen maar het autoritaire denken van de mannen, die ons zulke een God voorgesteld hebben. En nu begint men daar door het feminisme het hele karakter van God te demonteren.

En een nieuwe, iemand schreef dat ook, als dat wat het feminisme, en dat is overal in de wereld, wat het feminisme van God maakt, komt, dan hebben wij een nieuwe godsdienst. Die heeft niets meer met het christendom te doen. En daar zijn wij in de christenheid, in Europa, midden in dit proces. [01:09:05] Rondom zijn wij daardoor omgeven.

En het gevaar bestaat, dat daardoor ook onze gedachten, als de ware gelovigen, van de bijbelse voorstelling van God, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, afkomen.

En wij denken, ach, misschien zou dat toch wel zo zijn, dat je daar andere gedachten bij moet halen. Maar het zijn duivelse gedachten, waar de duivel in deze tijd van het beginnend afval, het is geen verval meer, wij zijn al in de tijd van het beginnende afval van het christendom, waar mensen openlijk zeggen, die Christus, die moet ik niet hebben. Die God en Vader, die moet ik niet hebben. Ik moet een vrouwelijke, ik moet een moedergod hebben. En dan ben je al bij de aanbedding van de aarde. Het is een hele erge tijd. En daarom hebben deze woorden van God, [01:10:01] als ik vader ben, waar is mijn eer? En als ik heer ben, waar is mijn vreze? Een hele nieuwe betekenis. Dat kunnen wij profetisch ook op ons toepassen en vragen, bestaat niet zelfs in de christenheid, dat weet iedere gelovige die met open ogen de pers leest en door de wereld gaat, duidelijk.

Maar dat ook onder de ware gelovigen een verandering, een tendens aanwezig is om het wezen van God en zijn gemeente te veranderen, om het aan te passen aan de vereisten van deze wereld.

Van deze tijd. Men zegt, ja wij zijn toch in een andere tijd? Dat kun je toch niet allemaal zo vasthouden? Maar God is dezelfde.

Dat is juist een van de karaktertrekken van Malachi, dat hij zegt, ik ben, mogen er nog zoveel veranderingen in de wereld en ook in mijn volk zijn, [01:11:04] ik ben en blijf dezelfde.

En welke troost is dat voor iedere gelovige die vast wil houden.

Want wij zien, als zij dan vragen, waarmee verachten wij uw naam in vers 6, dan spreekt hij tot de priesters. En dat was eigenlijk niet het volk in het algemeen, dat weten wij. Dat was eigenlijk een zeer bevoorrechte groep binnen het volk, uit de stam van Levi waren de priesters, alle afkomelingen van Levi waren levieten, maar alleen maar de afkomelingen van Aaron waren de priesters. En zijn oudste zoon was altijd de hoge priester. Nu is het zo, dat wij weten uit het Nieuwe Testament, uit vele plaatsen, dat wij alle gelovigen priesters zijn.

Maar toen was het één bijzondere familie, [01:12:01] de familie die het voorrecht had tot God te naderen. Daar gaat het hier om. In hoofdstuk 2 wordt ook nog weer van de priesters gesproken, maar daar gaat het in vers 7 daarom, dat de priesters ook een beetje profeten waren, vers 7, want de lippen van de priester zullen de kennis bewaren, en men zal uit zijn mond de wet zoeken, want hij is een bode van de Heer der Heerscharen. Hier hebben wij in ons vers, vers 6, de priester als degene die God offeren aan hen brengt, die tot God nadert, die God aan bidding brengt. En zij vragen, waarin hebben wij u onteerd?

Waarom verachten wij uw naam?

En vers 7, gij brengt op mijn altaar verontreinigd brood, en zegt, waarmee verontreinigen wij u?

Net weer twee zulke, je durft het haast niet te zeggen, maar het is toch zo, brutale, geestelijk brutale vragen.

[01:13:03] Ze doen iets, waarvan ze, als ze dat met het woord van God vergelijken, zien moeten, het is niet goed.

Als wij lezen in het oude testament, in Leviticus en al die andere boeken, waarover offers gesproken wordt, dan staat er altijd, een dier zonder fout moet het zijn.

Er mag geen fout en niets verkeers aan zijn. Het moet een gezond, het moet een volmaakt dier zijn, zoals het na menselijke maatstaven mogelijk was. Het moet een dier zijn zonder fout.

Dus iedere Israëliet, en zeker de priesters, moesten weten, als iemand nou aankwam met een mank dier of kreupel dier, dat mocht helemaal niet. Dat was een tegenstrijd met het woord van God. Het was een strijd met het woord van God, met de wet. En toch brachten zij het. Toch accepteerden deze priesters, deze offers, die zichtbaar voor iedereen duidelijk tegen het woord van God waren.

[01:14:05] En dan vroegen ze nog, waarmee hebben wij u veranderd? Kijk, zo kan het ook in mijn hart komen.

Dat ik in mijn geloofsleven zo afzak, zo afdaal, dat ik uiterlijk formeel nog iets doe voor God. Ik ga misschien in de samenkomsten.

Maar hoe ga ik daar?

Ga ik daarheen, zoals de Heer zegt, waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam? Dat kun je uiterlijk niet zien. Dat zou je wel met een bordje buitenaan kunnen schrijven, maar dat helpt niks hoor. Het is een mooie en ernstige gesprek. Het is een heel belangrijk woord. Maar dat kun je alleen maar verwerklijken in je hart. En als het daar niet klopt, dan kun je dat nog zoveel gebruiken, dan klopt het niet.

En dan kun je daar wel heen gaan in de samenkomst, [01:15:01] maar als je niet werkelijk in je hart zegt, zo nu ga ik naar de Heer toe, dan lijkt dat uiterlijk wel goed, maar innerlijk klopt het niet. En als het innerlijk niet klopt, dan zal het op den duur ook uiterlijk niet meer kloppen. Dat is nou altijd zo.

En dan zeg je nou, ik ga toch naar de samenkomst? Wat wil je dan?

Ik ben toch misschien de ene keer, maar ja, iedereen ontbreekt weleens een keer. Iedereen kan weleens een keer verhinderd zijn. Maar ik ben er toch altijd, maar de vraag is, hoe ben ik dan? En als wij samenkomen en ook offerdienst brengen, God iets offeren, brengen wij werkelijk offers nog?

Ik hoorde gisteravond door iemand, er werd een collecte gehouden, dat zijn ook offers, maar dan gaat het hier natuurlijk niet alleen om, maar het wordt ook in het Nieuwe Testament offers genoemd. Zijn weten wij eigenlijk nog wat offers zijn? Toen had een dominee in een kerk gezegd, het was vlak na de oorlog, toen moest veel opgebouwd worden, [01:16:02] was veel geld nodig, en de mensen hadden niet veel geld. Dat was nu na de oorlog. Toen had die dominee gezegd, broeders en zusters, weet u wat het betekent als ik zeg, wij gaan nu een offer brengen? Dan wil ik geen tinkelen horen van munten.

Zo duidelijk zei hij dat. Hij zei, een muntstukje dat is geen offer. Dat is een aalmoes.

Maar wij willen geen aalmoes, wij willen offers hebben. Kijk, en zo is dat, dat is nou iets wat iedereen, zelfs een kind kan begrijpen. En het is niet onbelangrijk, wil ik maar zeggen.

Maar het belangrijkste, is dat wij uit ons hart de Heer iets brengen.

Dat kunnen wij ook als een soort aalmoes doen. Wij kunnen volgens de gewoonte in de samenkomst gaan. En daar waar we, als we dan denken, nou ik kan ook weleens een lied opgeven, dan geef ik ook een lied op. Maar zijn dat werkelijk [01:17:02] God aangename offers, als ik het volgens een gewoonte doe? En misschien, nou het past er misschien niet zo helemaal. Kijk, zijn dat dan niet al kreupelendieren? Dat past er niet helemaal. Dan had ik het ook niet moeten doen. Dan had ik op de Heer moeten wachten dat Hij mij, door zijn geest, het juiste geeft.

Kijk, zo kun je uiterlijk, en dat deden die ook, die offerdienst, dat ging allemaal door. Die dieren werden geslaagd, op het altaar gebracht, het vel werd eraf getrokken, en alles volgens voorschrift. Maar dat wat gebracht werd, dat klopte niet meer. Kijk, en dat was de zwakheid, waar God, God kon in dit volk geen welbehagen meer scheppen. En hoeveel dingen zijn, in mijn leven, waar ik, als ik mij ernstig beproefd zeggen moet, daar kan God eigenlijk geen welbehagen in scheppen. Maar als ik daarmee doorga, als de Heer het mij duidelijk maakt, en zegt waar is mijn eer?

En ik zeg, nou, kijk, brutaal kun je wezen, [01:18:02] dat zit tegen God. Ga dan naar de samenkomst. Wat wilt u? Zo kunnen wij zijn. En tegen elkaar kunnen wij zo zijn.

En God ziet in het hart, en zegt waar blijft mijn eer?

En waar waar blijft u veracht mijn naam?

Broers en zusters, dat is de boodschap die de profeet Malachi gebracht heeft. Wij weten niet wat dat voor een uitwerking gehad heeft. Maar geven we de Heer, dat het bij ons een uitwerking heeft, dat wij werkelijk, zoals de andere profeet, die enkele tijd voor die tijd geprofiteerd heeft, Hagai, gezegd heeft, richt uw hart op uw wegen.

Dat was het, heeft hij vier of vijf keer gezegd. Dat wij ons hart, en dat is met ons hart terugzien, waar is die weg heen gegaan?

Is het een weg die naar de gedachten van de Heer was, en [01:19:02] in zijn navolging, of is het een weg die naar ons goed denken, dat is wel uiterlijk nog min of meer in overeenstemming met het woord, dan kun je toch niet zeggen dat dat allemaal fout is, maar waar het hart is. En dat is juist waar de profeet Malachi, die overigens zelf, die naam betekent overigens de bode van God. Mijn bode.

Waar de bode van God, de profeet Malachi ook ons mee wil treffen. Dat hij zegt wat leeft eigenlijk in uw hart over de gedachten van God betreffende het leven van het geloof. Is uw leven, uw geloofsleven werkelijk een leven wat uitgericht is naar God, of iets wat alleen maar uiterlijk nog zo in overeenstemming, uiterlijk in zekere mate overeenstemming is met Gods woord. [01:20:02] Maar de kracht er ontbreekt en veel dingen ook uiterlijk al niet meer naar zijn woord zijn, als we aan deze offeranden denken. En toch zegt God, het is mijn brood, mijn spijzen. In het oude testament wordt altijd één gedeelte, het vet van de offers, het brood van God genoemd. God wil zich daarmee voeden wat wij hem brengen. Hij heeft het niet nodig, maar hij wil graag dat hij in ons en door ons iets ontvangen kan waar hij zich mee voeden kan. En dat is altijd wat wij hem brengen van de Heer Jezus.

Dat is het enige waar God de Vader voedsel en vreugde, ware echte vreugde invindt als hij in ons iets weerspiegeld ziet van de Heer Jezus. Of het in ons dagelijks leven is, of dat het, zoals hier in onze aanbidding is, dat vet van die offers, dat heerlijkste, dat beste gedeelte van die offers, en die spreken allemaal van de Heer. Dat was het brood, [01:21:02] de spijzen van God.

En daar durfden zij dingen te brengen die niet in over, niet naar zijn gedachten waren. Dan kun je begrijpen dat in de oude vertaling staat, een vertaling staat in vers 10, wie is er ook onder u die de deuren om niets toesluit? Ik heb dat weggelaten, want het moet eigenlijk heten, zoals ook in de nieuwe vertaling, wie is het die de deuren toesluit? Die verhindert dat mensen, priesters, het heiligdom binnen gaan, die er eigenlijk niet binnen mogen gaan. Maar er was niemand meer die de kracht daartoe had. En zo heeft God dan, we kunnen die enkele versen niet meer allemaal overdenken, het is nu ook te laat daarvoor, maar God zegt aan het eind van dit hoofdstuk, en daarmee wil ik sluiten, wat jullie doen is voor mij heel erg.

Het is bedroed, heel bedroevend als mijn volk tegen mij zulke brutale vragen stelt [01:22:02] alsof er niets aan de hand is. Er is toch niets aan de hand zou je kunnen zeggen. Dat was de gedachte van het volk. En God legt de vinger op de wond. Maar tegelijk zegt Hij zo erg als dit allemaal is.

En Hij zegt niet, het zal, want wij zien hier niet de reactie van dat volk, maar Hij zegt wat Hij zal doen.

Vers 11, maar van de opgang van de zon, tot haar ondergang, zal mijn naam groot zijn onder de heidenen. En aan alle plaats zal aan mijn naam reukwerk toegebracht worden, en een rijnspijsoffer, want mijn naam zal groot zijn onder de heidenen, zegt de Heere der Heerscharen. Dit vers toont ons ten eerste dat Gods bedoelingen, Gods wegen, niet verhinderd kunnen worden, en zelfs niet beïnvloed kunnen worden [01:23:02] door ons falen.

En ten tweede, dat juist Gods heerlijkheid aan het eind, want hier gaat het om een duizendjarig rijk, gaat het niet om de tijd van de genade. Deze offers, dat zijn echte offers, dat God werkelijk weer in alle landen geofferd, en vooral in Jeruzalem, offers gebracht zullen worden, dat zal over de hele wereld de naam van God groot gemaakt worden. Daar zal Hij voor zorgen. Wij zullen dan niet meer op de aarde zijn, maar met de Heer de hele scène, het hele toneel van boven zien. Maar wij zullen zien dat God met zijn gedachten tot zijn doel komt. Onafhankelijk daarvan wat de mens tot stand gebracht heeft, en daarvan terecht gebracht heeft. Maar hoe erg is dat als ons handelen, en dat was hier bij Israël zo, en Gods doen, niet in overeenstemming met elkaar zijn, maar hoe langer, hoe verder uit elkaar lopen. En mocht God in zijn genade ons [01:24:02] toch ook door dit woord, dat wij vanavond gelezen en iets besproken hebben, en ook in zeer sterke mate toegepast hebben op onze tijd, toch ook daardoor ons herinneren aan zijn genade, aan zijn liefde, die altijd gelijk blijft, maar ook aan de grote mate van onze verantwoordelijkheid, waarvoor Hij misschien ook eens een keer tot ons zou moeten kunnen spreken, en waarvoor Hij in elk geval ons een keer rekenschap zal vragen.

Mocht het zijn dat Hij dan, zoals de Heer, van die dag van rekenschap, waar de Heer Jezus vaak van gesproken heeft. Waar wij altijd deze heerlijke als opmontering bedoelde woorden vinden. Wel, gij goede en getrouwe Knecht.

Ga in, in de vreugde van uw Heer.

[01:25:10] Gij die de Heer de Heer de Heer de Heer de Heer de Heer de [01:26:38] Heer de Heer de Heer de Heer de Heer de [01:27:02] Heer de Heer de Heer de Heer in Heer de Heer de Heer in Her